

Formand, den eller de paagældende Ministre og Tingets Medlemmer let kommer ud for at skulle benævne en hel Række Medlemmer ved 2 Tal, der ikke paa nogen Maade karakteriserer det paagældende Medlem og derfor ikke kan støtte Hukommelsen. Det har da ogsaa vist sig, at langt det største Antal af Ministrene og Tingets Medlemmer ofte er utilbøjelige til at anvende denne Form under Forhandlingerne og i Stedet for bruger Benævnelsen »den ærede Ordfører« eller »det ærede Medlem« uden nærmere Betegnelse af, hvilken Ordfører eller hvilket Medlem der hentydes til. Flertallet mente da, at naar Omtaleformen voldte Vanskeligheder ved Benyttelsen eller slet ikke blev brugt, burde den ikke opretholdes, men erstattes af den Form, der i mange Aar har virket tilfredsstillende i Folketinget.

Venstre kunde ikke medvirke til denne Ændring. Mindretallets Ordfører (Rytter) gjorde gældende, at Forbudet mod Navns Nævnelser i sin Tid var indført, fordi man ønskede, at Sagens Behandling saa vidt muligt skulde være upersonlig, og han troede, at det personlige vilde træde lige saa kraftigt frem i Nutiden, som det vilde have gjort i gamle Dage. Taleren kunde heller ikke indrømme, at den hidtil brugte Benævnelsesmaade ikke karakteriserede det paagældende Medlem, og naar Folketinget var gaaet over til en anden Omtaleform, var det, fordi man efter Grundlovsændringen af 1915 og den ændrede Valgmaade havde været nødt til det. Af Hensyn til Traditionen mente Venstre derfor, at den hidtidige Benævnelsesmaade burde opretholdes.

Flertallets Ændringsforslag, som fik Tilslutning af *J. S. Foget* (B.), vedtoges enstemmigt med 35 Stemmer (11 Medlemmer stemte hverken for eller imod).

Ændringen af § 47 var anbefalet af Socialdemokrater, Radikale Venstre og Venstre, medens *de Konservative* ikke kunde medvirke til dens Gennemførelse. Naar man nu ønskede at fastslaa den foreslaaede Fortolkning, som dog ikke var uomtvistelig, burde man efter Mindretallets Mening med det samme have fastsat en højere Procentsats for det Antal Medlemmer, som skal kunne beslutte en Afvigelse fra Forretningsordenen. En saadan Afvigelse burde være Undtagelsen, men især burde der være Enighed om dens Nødvendighed, og Lange, der talte som Ordfører for Mindretallet, kunde i hvert Fald ikke se nogen Grund til, at det skulde være lettere at fravige Fristerne i Landstinget, end det er i Folketinget, hvor der kræves $\frac{3}{4}$ Majoritet. Mindretallet havde da ogsaa i Udvalget stillet Forslag om en saadan Majoritet som Betingelse for Afvigelse fra Forretningsordenen, men havde ikke faaet Tilslutning dertil.

Det paagældende Ændringsforslag, der ogsaa støttedes af